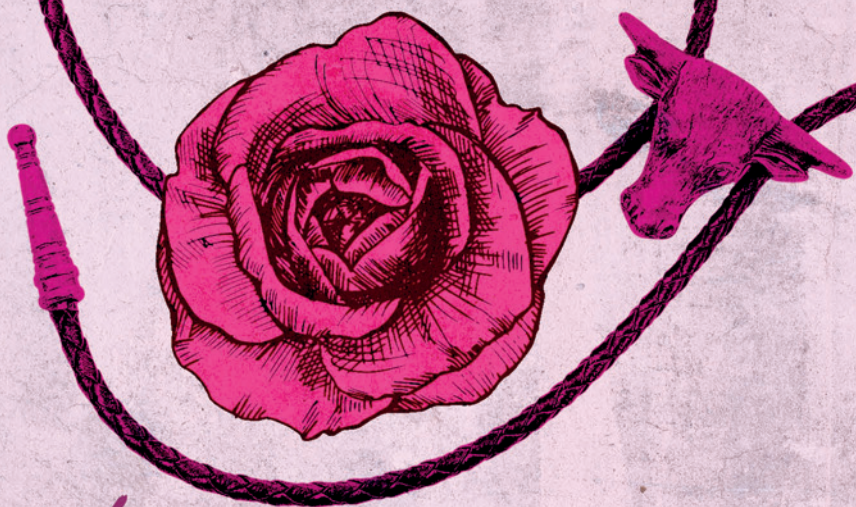

Εκείνη λέει ότι δε σημαίνει τίποτα...
Εκείνος ότι σημαίνει τα πάντα.

Χωρίς κωνόνες

**ELSIE
SILVER**

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Chestnut Springs 1 - Χωρίς κανόνες**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Flawless**

Από τις Εκδόσεις Bloom Books, Ιλινόι 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Elsie Silver**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Πατίκα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χαρά Παπαδοπούλου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Hannah Wood – LBBG

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Elsie Silver, 2022, 2023

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Shutterstock/istock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2024

ISBN 978-618-01-5668-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ELSIE SILVER

Χωρίς κανόνες

Μετάφραση: Βασιλική Πατίκα

*Είλικρινά, έγραψα αυτό το βιβλίο για εμένα.
Για το κορίτσι που ποτέ δεν ήξερε τι ακριβώς ήθελε
να κάνει στη ζωή του, και για τη γυναίκα που το κατάλαβε.*

*Μερικές φορές αδράχνουμε τη στιγμή,
και μερικές φορές μας αδράχνει εκείνη.*

ΓΚΡΕΓΚ ΛΕΒΟΪ

1 Σάμερ

Αυτός εδώ ο καριόλης είναι εξαγριωμένος, Ίτον». Ο όμορφος καουμπόης πάνω στον τεράστιο ταύρο καγχάζει και περνά το χέρι του γύρω από το σκοινί μπροστά του. Τα σκούρα μάτια του λαμπυρίζουν στην οθόνη και όλες οι σκληρές γραμμές του προσώπου του φαίνονται μέσα από το πλέγμα του κράνους του. «Όσο πιο πολύ κλοτσάνε, τόσο πιο πολύ το χαίρομαι».

Μετά βίας ακούω τι λένε πάνω από τη βοή του πλήθους στην τεράστια αρένα και τη δυνατή μουσική που ακούγεται πίσω από τη σκηνή, αλλά οι υπότιτλοι στο κάτω μέρος της οθόνης διευκρινίζουν ότι άλλο μπορεί διαφορετικά να μου διέφευγε.

Ο νεαρός άντρας που σκύβει πάνω από το κιγκλίδωμα κρυφογελάει και κουνάει το κεφάλι του. «Με τόσο γάλα που πίνεις, φυσικό είναι. Ούτε ένα σπασμένο κόκαλο για τον περιβόητο Ρετ Ίτον».

Ο εύκολα αναγνωρίσιμος καουμπόης γελάει πλατιά πίσω από το πλέγμα στο πρόσωπό του, δείχνοντας τα λευκά του δόντια και κλείνοντας το μάτι του, που έχει το χρώμα από το κεχριμπάρι, κάτω από το μαύρο κράνος του. Ένα γοητευτικό πλατύ χαμόγελο που αναγνωρίζω από τις ώρες που έχω περάσει να το χαζεύω στις στιγμές της απαστράπτουσας ακινησίας του.

«Κόφ' το, Θίο. Ξέρεις ότι σιχαίνομαι το γάλα».

Ένα κοροϊδευτικό πλατύ χαμόγελο εμφανίζεται στα χείλη του Θίο την ώρα που μιλάει. «Είσαι, όμως, πολύ γοητευτικός στις διαφημίσεις έτσι που βρέχει το γάλα τα χείλη σου. Πολύ γοητευτικός για γέρος άνθρωπος». Ο νεαρότερος άντρας τού κλείνει το μάτι και οι δυο τους γελάνε φιλικά, ενώ ο Ρετ τραβάει μεθοδικά με το χέρι του το σκοινί.

«Προτιμώ να με ρίχνει κάτω ο ταύρος κάθε μέρα ανεξαιρέτως παρά να πιω αυτήν την αηδία».

Ακούω μόνο τα γέλια τους την ώρα που ο πατέρας μου παγώνει το βίντεο στη μεγάλη επίπεδη οθόνη, κι ένα κοκκίνισμα απλώνεται στον λαιμό και στο πρόσωπό του.

«Ωραία...» τολμώ να πω με επιφύλαξη, προσπαθώντας να καταλάβω γιατί αυτή η στιχομυθία κατέστησε απαραίτητη αυτήν την ξαφνική συνάντηση με τους δύο καινούργιους υπαλλήλους πλήρους απασχόλησης του Χάμιλτον Ελίτ.

«Όχι. Καθόλου ωραία. Αυτός ο τύπος εκπροσωπεί το επαγγελματικό ροντέο και μόλις δυσφήμισε τους μεγαλύτερους χορηγούς του· γίνεται και χειρότερο. Δείτε παρακάτω».

Το πατάει πάλι για να ξεκινήσει, επιθετικά, λες κι έφταιγε σε κάτι το κουμπί, και στην οθόνη εμφανίζεται μια άλλη σκηνή. Ο Ρετ περπατάει έξω από μια αρένα, διασχίζοντας το πάρκινγκ με έναν σάκο από καμηλό κρεμασμένο στον ώμο του. Το κράνος τώρα έχει δώσει τη θέση του σε ένα καουμπόικο καπέλο και ένας αδύνατος άντρας με σκουρόχρωμα φαρδιά ρούχα κάνει γρήγορα βήματα προσπαθώντας να συμβαδίσει με τον στόχο του ενώ ταυτόχρονα ο καμεραμάν ακολουθεί και τραβάει τη σκηνή.

Δε νομίζω ότι οι παπαράτσι συνηθίζουν να ακολουθούν τους αναβάτες του ροντέο, αλλά ο Ρετ Ίτον με τα χρόνια έχει γίνει οικείος σε όλους. Δε θα τον έλεγες με τίποτα υπόδειγμα αγνότητας, αλλά σύμβολο των σκληροτράχηλων αντρών της υπαίθρου που δεν υπακούν σε κανόνες.

Ο δημοσιογράφος κάνει ένα μικρό πηδηματάκι για να βγει αρκετά μπροστά ώστε να ευθυγραμμίσει το μικρόφωνο με το στόμα του Ρετ. «Ρετ, θα μας πεις κάτι για το βίντεο που κυκλοφορεί αυτό το Σαββατοκύριακο; Θα ήθελες να ζητήσεις κάποια συγγνώμη;»

Ο καουμπόης σφίγγει τα χείλη του και προσπαθεί να κρύψει το πρόσωπό του πίσω από το μπορ του καπέλου του. Ένας μυς στο σαγόι του τινάζεται και το γραμμωμένο σώμα του τσιτώνεται. Ένταση διαγράφεται από την κορφή ως τα νύχια του.

«Ουδέν σχόλιο», ξεστομίζει αποφασιστικά μέσα από τα σφιγμένα δόντια του.

«Έλα τώρα, φίλε, πες μου κάτι». Ο αδύνατος άντρας τεντώνεται και χώνει επίμονα το μικρόφωνο δίπλα στο στόμα του Ρετ, παρότι εκείνος έχει ήδη αρνηθεί να σχολιάσει. «Οι θαυμαστές σου αξίζουν μια εξήγηση», απαιτεί ο δημοσιογράφος.

«Όχι, δεν αξίζουν», μουρμουρίζει ο Ρετ προσπαθώντας να κάνει χώρο ανάμεσά τους.

Γιατί αυτοί οι άνθρωποι πιστεύουν ότι ο άλλος τους χρωστάει μια απάντηση όταν αιφνιδιάζουν κάποιον που απλώς κοιτούσε τη δουλειά του;

«Μια συγγνώμη, μήπως;» ρωτάει ο τύπος.

Και τότε ο Ρετ τού ρίχνει μια μπουνιά στο πρόσωπο. Όλα γίνονται τόσο γρήγορα που ανοιγοκλείνω τα μάτια μου προσπαθώντας να ακολουθήσω τις γωνίες της κάμερας που τώρα τρέμει και περιστρέφεται. Να πάρει η ευχή. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ο πιεστικός παπαράτσι βρίσκεται πεσμένος στο έδαφος κρατώντας σφιχτά το πρόσωπό του, ενώ ο Ρετ τινάζει το χέρι του και απομακρύνεται χωρίς μιλιά.

Το πλάνο επιστρέφει στους παρουσιαστές των ειδήσεων που κάθονται πίσω από το γραφείο τους και πριν προλάβουν να σχολιάσουν αυτό που μόλις είδαμε, ο μπαμπάς μου κλείνει την τηλεόραση και αφήνει ενοχλημένος έναν βροντερό αναστεναγμό.

«Μισώ αυτούς τους γαμημένους καουμπόηδες, αδύνατον να τους συμμορφώσεις. Δε θέλω να ασχοληθώ μαζί του. Οπότε, για καλή σας τύχη, η δουλειά αυτή είναι διαθέσιμη για όποιον τη θέλει». Σχεδόν δονείται ολόκληρος από την οργή, αλλά εγώ, απλώς, γέρνω πίσω στην καρέκλα μου. Ο πατέρας μου βγαίνει εύκολα από τα ρούχα του, αλλά εξίσου γρήγορα τα ξεπερνάει όλα. Οι αλλαγές στη διάθεσή του πλέον δε μου προκαλούν σχεδόν καμία εντύπωση. Δεν επιβιώνεις για πολύ στο Χάμιλτον. Ελίτ αν δεν μπορείς να αντέξεις τον Κιπ Χάμιλτον.

Ευτυχώς για εμένα, όλη μου τη ζωή μάθαινα πώς να αγνοώ τις εναλλαγές της διάθεσής του, οπότε έχω ανοσία. Έχω φτάσει να το βλέπω όλο αυτό σαν μέρος της γοητείας του και δεν το παίρνω προσωπικά. Δεν είναι θυμωμένος μαζί μου. Απλώς είναι... θυμωμένος.

«Ξεπατώθηκα στη δουλειά χρόνια ολόκληρα για να βρω σ' αυτόν τον άξεστο χωριάτη χορηγίες που δεν τις είχε δει ούτε στον ύπνο του, και πάνω που η καριέρα του αρχίζει να μπαίνει σε σειρά, πηγαίνει και τα διαλύει όλα έτσι». Χτυπάει το χέρι του στην οθόνη πάνω στον τοίχο. «Έχεις ιδέα πόσα βγάζουν αυτοί οι τύποι επειδή είναι τόσο τρελοί που ανεβαίνουν πάνω σε έναν θυμωμένο ταύρο που ζυγίζει εννιακόσια κιλά, Σάμερ;»

«Όχι». Αλλά κάτι μου λέει ότι θα μου πει. Κοιτάζω τα σκούρα μάτια του πατέρα μου· έχουν την ίδια απόχρωση με τα δικά μου. Ο Τζεφ, ο άλλος ασκούμενος δίπλα μου, μαζεύεται στην καρέκλα του.

«Βγάζουν εκατομμύρια δολάρια αν είναι τόσο καλοί όσο αυτός ο μαλάκας».

Δε θα φανταζόμουν ποτέ ότι είναι τόσο κερδοφόρος χώρος. Μα, απ' την άλλη, δεν το καλύπτουν αυτό στην ύλη της Νομική Σχολής. Ξέρω τα πάντα για τον Ρετ Ίτον, τον καρδιοκατακτητή, το αστέρι του ροντέο, τον νεανικό έρωτα όλων των εφήβων, αλλά σχεδόν τίποτα για τη βιομηχανία ή το άθλημα.

Μισοχαμογελάω όταν σκέφτομαι ότι πριν από μια δεκαετία ξάπλωνα στο κρεβάτι μου και χάζευα τη φωτογραφία του.

Ο Ρετ πατούσε σε έναν φράχτη με το κεφάλι στραμμένο πίσω του στον φωτογραφικό φακό στο ύψος του ώμου του. Ελεύθερη γη απλωνόταν και ένα ζεστό ηλιοβασίλεμα. Πονηρό μειδίαμα στα χείλη του, μάτια που μισοέκρυνε το ξεφτισμένο καιουμπόικο καπέλο και το αποκορύφωμα... τζιν Wrangler που αγκάλιαζε τα καλύτερα σημεία του.

Οπότε ναι, δεν ξέρω πολλά για το ροντέο, αλλά ξέρω ότι έχω περάσει υπερβολικά πολλές ώρες κοιτάζοντας εκείνη τη φωτογραφία. Τη γη. Το φως. Με τραβούσε. Δεν ήταν μόνο αυτός. Με έκανε να θέλω να είμαι εκεί, να δω από κοντά το ηλιοβασίλεμα.

«Τζορτζ, ξέρεις πόσο άξιζε η χορηγία από το γάλα που πέταξε έτσι απλά στα σκουπίδια; Για να μην πω για όλους τους άλλους χορηγούς που θα πρέπει να γλείψω για να διορθώσω αυτό το χάλι;»

Μα τον Θεό, παρολίγο να μου βγει το γέλιο από τη μύτη. Τζορτζ. Ξέρω αρκετά καλά τον μπαμπά μου για να γνωρίζω πως επίτηδες είπε λάθος όνομα, αλλά είναι ένα τεστ για να δει αν ο Τζεφ έχει τα κότσια να τον διορθώσει. Απ' ό,τι καταλαβαίνω, δεν είναι πάντα πολύ εύκολο να δουλεύεις με κακομαθημένους αθλητές και διάσημους. Ήδη διαισθάνομαι ότι ο τύπος δίπλα μου θα δυσκολευτεί.

«Ε...» ξεφυλλίζει το ντοσιέ που βρισκείται μπροστά του πάνω στο τραπέζι της αίθουσας συσκέψεων και εγώ αφήνω το βλέμμα μου να πέσει στα παράθυρα που πιάνουν από το πάτωμα ως το ταβάνι, αυτά με την πανοραμική θέα στα λιβάδια της Αλμπέρτα. Από τον τριακοστό όροφο αυτού του κτιρίου, η θέα στο Κάλγκαρι είναι απαράμιλλη. Τα χιονισμένα Βραχώδη Όρη στο βάθος μοιάζουν με πίνακα. Δεν το βαριέσαι ποτέ.

«Η απάντηση είναι δέκα εκατομμύρια, Γκρεγκ».

Δαγκώνομαι για να μη χασκογελάσω. Συμπαθώ τον Τζεφ

και ο μπαμπάς μου φέρεται εντελώς σαν κόπανος. Έπειτα όμως από τόσα χρόνια που με είχε στο στόχαστρο ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, είναι διασκεδαστικό να βλέπω κάποιον άλλον να παιδεύεται όπως παιδεύομουν εγώ παλιά.

Ένας Θεός ξέρει γιατί, αλλά η αδερφή μου η Γούντερ δεν ήταν ποτέ αποδέκτης τέτοιου είδους καφονιών. Εκείνη και ο Κιπ έχουν διαφορετική σχέση από αυτήν που έχω εγώ με τον πατέρα μας. Μ' εμένα είναι παιχνιδιάρης και μιλάει απερίσκεπτα: μ' εκείνη διατηρεί σχεδόν επαγγελματική στάση. Όπως και να 'χει, νομίζω ότι εκείνη το προτιμάει έτσι.

Ο Τζεφ με παρατηρεί με ένα πικρό χαμόγελο. Έχω δει πολλές φορές αυτήν την έκφραση στους άλλους στη δουλειά. Σημαίνει: *Πρέπει να 'ναι ωραία να είσαι το κοριτσάκι του αφεντικού.* Σημαίνει: *Πώς σου φαίνεται ο νεποτισμός;* Αλλά έχω μάθει να δέχομαι αυτά τα χτυπήματα. Είμαι σκληρόπετση. Δεν είμαι τόσο ευαίσθητη ώστε να με νοιάζει. Ξέρω ότι, σε ένα τέταρτο, ο Κιπ Χάμιλτον θα λέει καλαμπούρια και θα χαμογελάει. Το άψογο προσωπείο που χρησιμοποιεί για να γλείφει τους πελάτες γρήγορα θα ξαναμπει στη θέση του.

Είναι εξπέρ σ' αυτά, κι ας είναι λίγο νυφίτσα, αλλά νομίζω ότι αυτό πάει πακέτο με το να κλείνεις και να διαχειρίζεσαι συμβόλαια ως κορυφαίος ατζέντης ταλέντων.

Για να 'μαι ειλικρινής, ακόμα δεν είμαι σίγουρη ότι κάνω γι' αυτήν τη δουλειά. Δεν είμαι σίγουρη ότι θέλω πραγματικά να την κάνω. Μα πάντα ένιωθα ότι αυτό όφειλα να κάνω. Το χρωστάω στον μπαμπά μου.

«Οπότε, το ερώτημα, παιδιά, είναι πώς θα το διορθώσουμε αυτό. Η χορηγία από τα γαλακτοκομικά Dairy King κρέμεται από μια κλωστή. Ένας αναθεματισμένος επαγγελματίας αναβάτης του ροντέο μόλις γκρέμισε τα θεμέλιά του. Οι κτηνοτρόφοι; Οι γαλακτοπαραγωγοί; Μπορεί να φαίνεται ότι δε θα έπρεπε να έχει σημασία, αλλά ο κόσμος θα μιλήσει. Θα τον βάλουν στο μικροσκόπιο και δε νομίζω ότι θα τους αρέσει αυτό που θα

δουν. Όλο αυτό θα πλήξει τα κέρδη αυτού του ανόητου περισσότερο απ' ό,τι νομίζετε. Και τα κέρδη του είναι και τα δικά μου κέρδη, γιατί αυτός ο τρελάρας μάς φέρνει πολλά λεφτά».

«Πώς κυκλοφόρησε το πρώτο βίντεο;» ρωτάω, συγκεντρώνοντας τη σκέψη μου στο άμεσο πρόβλημά μας.

«Κάποιος από έναν τοπικό σταθμό άφησε την κάμερα ανοιχτή». Ο μπαμπάς μου τρίβει με το χέρι του το φρεσκοξυρισμένο μάγουλό του. «Τράβηξε όλο το αναθεματισμένο στιγμιότυπο, του έβαλε υπότιτλους και μετά το έπαιξε στο απογευματινό δελτίο ειδήσεων».

«Μάλιστα. Οπότε, πρέπει να ζητήσει συγγνώμη», πετάει αυθόρμητα ο Τζεφ.

Ο μπαμπάς μου γουρλώνει τα μάτια του στο άκουσμα αυτής της αόριστης λύσης. «Θα χρειαστεί να κάνει πολύ περισσότερα από το να ζητήσει συγγνώμη. Χρειάζεται ένα ακλόνητο σχέδιο για τη σεζόν που έχει απομείνει. Έχει μερικούς μήνες μέχρι το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα στο Βέγκαζ. Θα χρειαστεί να λουστράρουμε γερά το φωτοστέφανο γύρω από το καουμπόικο καπέλο του πριν έρθει εκείνη η ώρα. Αλλιώς θα αποσυρθούν κι άλλοι χορηγοί σωρηδόν».

Χτυπάω το σιλό στα πόδια μου και προσπαθώ απεγνωσμένα να σκεφτώ τι θα μπορούσαμε να κάνουμε για να σώσουμε την κατάσταση. Φυσικά, δεν έχω σχεδόν καμία εμπειρία, οπότε περιορίζομαι σε καθοδηγητικές ερωτήσεις. «Άρα πρέπει να παρουσιαστεί ως το γοητευτικό ηθικό χωριατόπαιδο της διπλανής πόρτας;»

Ο μπαμπάς μου ξεσπάει σε ένα δυνατό γέλιο και στηρίζει τα χέρια του στο τραπέζι της αίθουσας συσκέψεων απέναντί μας καθώς σκύβει μπροστά. Ο Τζεφ μαζεύεται κι εγώ τον κοιτάζω αποδοκιμαστικά. *Κότα.*

«Αυτό ακριβώς είναι το θέμα. Ο Ρετ Ίτον δεν είναι το ηθικό χωριατόπαιδο της διπλανής πόρτας. Είναι ένας υπερόπτης καουμπόης που διασκεδάζει ξέφρενα και έχει ορδές γυναι-

κών να του ρίχνονται κάθε Σαββατοκύριακο. Και δεν τον χαλάει καθόλου. Δεν ήταν ποτέ πριν πρόβλημα, αλλά τώρα θα πέσουν πάνω του να τον φάνε με ό,τι κι αν του βρουν. Σαν τα γαμημένα όρνια».

Ανασηκώνω το φρούδι μου και κάθομαι πίσω στην καρέκλα μου. Ο Ρετ είναι ενήλικας και σίγουρα, αν του εξηγήσουμε τι διακυβεύεται, μπορεί να συγκρατηθεί. Στο κάτω-κάτω, πληρώνει την εταιρεία για να διαχειρίζεται τέτοιες καταστάσεις για λογαριασμό του. «Δηλαδή, δε γίνεται να βάλει τα δυνατά του και να συμπεριφερθεί όσο καλύτερα μπορεί για λίγους μήνες;»

Ο μπαμπάς μου γέρνει μπροστά καγχάζοντας. «Σάμερ, δεν αρκεί να συμπεριφερθεί όσο καλύτερα μπορεί».

«Κάνεις λες και είναι κάποιο άγριο ζώο, Κιπ». Η εμπειρία μου μου έχει μάθει να μην τον αποκαλώ *μπαμπά* στη δουλειά. Είναι το αφεντικό μου, ακόμα κι αν φεύγουμε μαζί από τη δουλειά κάθε μέρα. «Τι χρειάζεται; Νταντά;»

Κανείς δε μιλάει για λίγα λεπτά όσο ο μπαμπάς μου καρφώνει το βλέμμα στα χέρια του πάνω στο τραπέζι. Εντέλει, τα δάχτυλά του χτυπάνε πάνω του – κάτι που συνηθίζει όταν χάνεται στις σκέψεις του. Μια συνήθεια που πήρα από κείνον με τα χρόνια. Τα σχεδόν μαύρα μάτια του ανασηκώνονται και ένα άπληστο χαμόγελο απλώνεται σε όλο του το πρόσωπο.

«Ναι, Σάμερ. Αυτό ακριβώς χρειάζεται. Και ξέρω τον ιδανικό άνθρωπο για αυτήν τη δουλειά».

Και αν κρίνω από τον τρόπο που με κοιτάζει τώρα, νομίζω ότι η καινούργια νταντά του Ρετ Ίτον μάλλον θα είμαι εγώ.

2 Ρετ

ΚΙΠ: Σήκωσε το γαμημένο κινητό, ομορφόπαιδο.

ΡΕΤ: Πιστεύεις ότι είμαι όμορφος;

ΚΙΠ: Πιστεύω πως το γεγονός ότι διάλεξες αυτήν τη συγκεκριμένη λεπτομέρεια από το μήνυμά μου σημαίνει ότι είσαι ανόητος.

ΡΕΤ: Αλλά όμορφος;

ΚΙΠ: Σήκωσε-το-γαμημένο-κινητό.

ΚΙΠ: Αλλιώς, έλα εδώ στις δύο το μεσημέρι να σ' τα ψάλω από κοντά.

C

Tο αεροπλάνο προσγειώνεται στο αεροδρόμιο του Κάλγκαρι και νιώθω ανακούφιση που γύρισα σπίτι. Ειδικά μετά τις καταστροφικές τελευταίες ημέρες. Ο τύπος που χτύπησα δε θα υποβάλει μήνυση, αλλά δεν ξέρω πόσα λεφτά τού έδωσε ο μάνατζέρ μου, ο Κιπ, για να το καταφέρει αυτό. Δεν έχει σημασία. Αν κάποιος μπορεί να το διορθώσει όλο αυτό, δεν είναι άλλος από τον Κιπ.

Προσπαθεί να με βρει στο τηλέφωνο, πράγμα που σημαίνει ότι έχει τρελαθεί γιατί συνήθως ανταλλάσσουμε μηνύμα-

τα. Γι' αυτό, όταν ανοίγω το κινητό μου νωρίτερα απ' ό,τι θα έπρεπε, δεν ξαφνιάζομαι που βλέπω το όνομά του να αναβοσβήνει στην οθόνη. Ξανά.

Δεν το έχω σηκώσει γιατί δεν έχω καμία διάθεση να τον ακούω να μου φωνάζει. Θέλω να κρυφτώ. Θέλω ησυχία. Κελαηδήματα πουλιών. Ένα ζεστό ντους. Ένα παυσίπονο. Και ένα ραντεβού με την παλάμη μου για να διώξω λίγη ένταση.

Όχι απαραίτητα με αυτήν τη σειρά. Αυτά είναι που έχω ανάγκη για να καταφέρω να ξαναμπώ στο παιχνίδι. Μια γαλήνια απόδραση στο σπίτι μέχρι όλο αυτό να ξεθυμάνει. Όσο περισσότερο μεγαλώνω, τόσο πιο μεγάλη μου φαίνεται η σεζόν και, για κάποιον λόγο, αν και μόλις τριάντα δύο χρονών, νιώθω σαν κάνα χούφταλο.

Το σώμα μου πονάει, το μυαλό μου κοντεύει να εκραγεί και λαχταρώ τη γαλήνη του οικογενειακού μου ράντσου. Ναι, τα αδέρφια μου θα με πρηξουν όσο δεν πάει και ο μπαμπάς μου θα με ρωτήσει πότε σχεδιάζω να τα παρατήσω, αλλά έτσι είναι οι οικογένειες. Έτσι είναι όταν πας σπίτι.

Υποθέτω πως υπάρχει λόγος που εμείς τα αγόρια συνεχώς επιστρέφουμε. Έχουμε μια συνεξάρτηση που η μικρή μας αδερφή δεν έχει. Έριξε μια ματιά στο ράντσο όπου ζούσαν μαζί τόσοι άντρες, ολόκληρα γομάρια, και έφυγε τρέχοντας. Σκέφτομαι ότι, ακόμα κι αν είναι έτσι, πρέπει να τηλεφωνήσω στη Βάιολετ για να δω πώς είναι.

Ακουμπάω το κεφάλι μου πίσω στο στριμωχτό κάθισμα την ώρα που το αεροπλάνο ρίχνει ταχύτητα μέχρι που σταματάει στον διάδρομο προσαπογείωσης. «Καλωσήρθατε στο όμορφο Κάλγκαρι της Αλμπέρτα». Η καμπίνα γεμίζει με τη φωνή της αεροσυνοδού και τα ηχηρά κλικ των επιβατών που ανοίγουν τη ζώνη ασφαλείας νωρίτερα απ' ό,τι πρέπει. Κάνω το ίδιο. Ανυπομονώ να βγω από το μικρό κάθισμα και να τεντωθώ.

«Αν είσαστε από το Κάλγκαρι, καλωσήρθατε στο σπίτι σας...» συνεχίζει στον ίδιο τόνο.

Θα πίστευε κανείς ότι, ύστερα από μια δεκαετία στον χώρο, θα είχα γίνει καλύτερος στις κρατήσεις αεροπορικών εισιτηρίων και δωματίων σε ξενοδοχεία. Αντ' αυτού, κάνω συνέχεια αγώνα δρόμου για να κλείσω μια θέση τελευταία στιγμή, κάτι που με βολεύει μια χαρά. Κι ας νιώθω λίγο κλειστοφοβικά.

Όταν ο διπλάνος μου βγαίνει στον διάδρομο, βγάζω έναν βαθύ αναστεναγμό ανακούφισης. Δεν μπορώ ακόμα να βουλιάξω στην έντονη κόπωση που νιώθω. Πρέπει να πάρω το φορτηγάκι μου και να οδηγήσω μία ώρα ως το Τσέστνατ Σπρινγκς έξω από την πόλη.

«Σας υπενθυμίζουμε ότι απαγορεύεται το κάπνισμα στον αεροσταθμό...»

Αλλά πριν από αυτό, πρέπει να πάω να συναντήσω τον εξαγριωμένο ατζέντη μου. Μου φωνάζει από χθες το βράδυ επειδή δε σηκώνω το κινητό. Τώρα θα πρέπει να υποστώ τις συνέπειες για την ανάρμοστη συμπεριφορά μου.

Αναστενάζω πνιχτά καθώς τεντώνομαι για να πιάσω τον σάκο μου από καμηλό ύφασμα από τα πάνω ντουλαπάκια. Στον Κιπ Χάμιλτον χρωστάω την τωρινή οικονομική μου κατάσταση. Η αλήθεια να λέγεται, τον συμπαθώ πολύ. Είναι μαζί μου δέκα χρόνια και τον θεωρώ σχεδόν φίλο. Επίσης, πολύ συχνά ονειρεύομαι ότι του δίνω μία στα φρεσκοξυρισμένα μούτρα του. Η σχέση μας έχει δύο όψεις. Μου θυμίζει μια πιο ηλικιωμένη, πιο αβρή εκδοχή του Άρι Γκολντ από την «Κουστωδία» – και πραγματικά λατρεύω αυτήν τη σειρά.

«Σας ευχαριστούμε που πετάξατε με την “Air Acadia”. Ανυπομονούμε να σας εξυπηρετήσουμε ξανά».

Η ουρά ξεκινάει επιτέλους να κινείται προς την έξοδο και αρχίζω να σέρνομαι προς τον διάδρομο του αεροπλάνου, όταν νιώθω μια σταθερή πίεση στο κέντρο του στήθους μου. Χαμηλώνω το βλέμμα και βλέπω δύο εξοργισμένα μπλε μάτια και ένα συνοφρυωμένο μέτωπο σε μια μικρόσωμη φιγούρα. Μια γυναίκα που έχει πατήσει για τα καλά τα εξήντα με κοιτάζει.

«Θα έπρεπε να ντρέπεσαι. Προσέβαλες τις ρίζες σου. Προσέβαλες όλους εμάς που δουλεύουμε τόσο σκληρά για να έχουν φαγητό στο τραπέζι τους οι Καναδοί συμπολίτες μας. Και μετά χτύπησες κάποιον. Πώς τολμάς;»

Αυτή η περιοχή της χώρας είναι περήφανη για τη γεωργία και την αγροτική της ζωή. Το Κάλγκαρι είναι η γενέτειρα ενός από τα μεγαλύτερα ροντέο στον κόσμο. Μάλιστα, αποκαλείται και η «Πόλη των Αγελάδων», τόσο συνυφασμένες με την πόλη είναι η γεωργική κοινότητα και η κοινότητα των ράντσων.

Μεγάλωσα σε ένα τεράστιο ράντσο με βοοειδή, θα έπρεπε να το ξέρω. Απλώς δεν ήξερα ότι ήταν έγκλημα να μη σου αρέσει το γάλα.

Όπως και να 'χει, της γνώφω σοβαρά. «Δεν ήθελα να προσβάλω κανέναν, κυρία μου. Ξέρουμε και οι δυο ότι η αγροτική κοινότητα είναι η ραχοκοκαλιά της υπέροχης επαρχίας μας».

Κρατάει το βλέμμα της πάνω στο δικό μου ενώ ισιώνει τον κορμό της και ρουφάει ελαφρώς τη μύτη της. «Καλά θα κάνεις να το θυμάσαι αυτό, Ρετ Ίτον».

Της απαντάω μόνο με ένα σφιγμένο χαμόγελο. «Φυσικά», λέω και διασχίζω αργά το αεροδρόμιο με σκυμμένο κεφάλι. Ελπίζω έτσι να αποφύγω άλλους καβγάδες με θαυμαστές που προσβλήθηκαν.

Σκέφτομαι τη συζήτηση όσο περιμένω να πάρω τη βαλίτσα μου και μέχρι να πάω στο φορηγάκι μου. Δε νιώθω άσχημα που χτύπησα εκείνον τον τύπο –το άξιζε–, αλλά νιώθω στο στήθος μου να τρεμοπαίζει μια σπίθα τύψεων που ίσως πλήγωσα τους θαυμαστές μου που δουλεύουν τόσο σκληρά. Δεν το είχα σκεφτεί αυτό. Αντ' αυτού, πέρασα τις τελευταίες μέρες εκνευρισμένος που κυκλοφόρησε ότι μισώ το γάλα.

Όταν βλέπω το παλιομοδίτικο φορηγάκι μου στο κλειστό πάρκινγκ, αναστενάζω με ανακούφιση. Είναι πρακτικό όχημα; Ίσως όχι. Αλλά το έκανε η μαμά μου στον μπαμπά μου δώρο και μόνο και μόνο γι' αυτό το λατρεύω. Παρόλο που

πλέον έχει κηλίδες σκουριάς και είναι βαμμένο σε αταίριαστες μεταξύ τους αποχρώσεις του γκρι. Έχω μεγάλα σχέδια για την αποκατάστασή του. Ένα δώρο στον εαυτό μου. Θέλω να το βιάσω μπλε.

Δε θυμάμαι τη μαμά μου, αλλά στις φωτογραφίες τα μάτια της είχαν ασημογάλανο χρώμα, κι αυτό ακριβώς θέλω. Μια μικρή μνεία στη γυναίκα που ουσιαστικά δε γνώρισα ποτέ. Αλλά πρέπει πρώτα να βρω χρόνο.

Κρατώντας τον σάκο μου στο χέρι, μπαίνω μέσα. Το σκασμένο καφέ δερμάτινο κάθισμα τριζει ελαφρώς όπως ρίχνω το κουρασμένο σώμα μου πίσω από το τιμόνι. Παίρνει μπρος αφήνοντας ένα μικρό σκούρο σύννεφο καυσαερίων ενώ βγαίνω στον αυτοκινητόδρομο και πηγαίνω προς το κέντρο της πόλης. Το βλέμμα μου είναι καρφωμένο στον δρόμο, αλλά το μυαλό μου είναι αλλού.

Όταν το κινητό μου χτυπάει, παίρνω τα βλέμμα μου από τον δρόμο μόνο για μια στιγμή. Βλέπω το όνομα της αδερφής μου να αναβοσβήνει στην οθόνη και δεν μπορώ να μη χαμογελάσω. Η Βάιολετ πάντα καταφέρνει να με κάνει να χαμογελάσω, ακόμα κι όταν όλα γύρω μου είναι εντελώς σκατά. Μου τηλεφωνεί πριν προλάβω καν να πληκτρολογήσω τον αριθμό της.

Σταματημένος στο κόκκινο φανάρι, περνάω το δάχτυλό μου πάνω από το κουμπί για να απαντήσω και ενεργοποιώ το μεγάφωνο. Το φορητάκι σε καμία περίπτωση δεν είναι εξοπλισμένο με bluetooth.

«Γεια, Βι», λέω σηκώνοντάς το και σχεδόν φωνάζω για να φτάσει η φωνή μου στο κινητό που βρίσκεται στη θέση ακριβώς δίπλα μου.

«Γεια». Η φωνή της ξεχειλίζει ανησυχία. «Πώς είσαι;»

«Καλά, μάλλον. Πηγαίνω τώρα στο γραφείο του Κιπ να δω τι ζημιά έχω κάνει».

«Ναι. Ετοιμάσου. Είναι πολύ εκνευρισμένος», μουρμουρίζει.

«Πώς το ξέρεις;»

«Είμαι η επαφή έκτακτης ανάγκης, όταν δε σε βρίσκει. Μου τηλεφωνεί συνεχώς επειδή τον αγνοείς». Τώρα γελάει. «Δε μένω καν εκεί πια. Πρέπει να τον ενημερώσεις».

Χαμογελάω πονηρά μπαίνοντας στην εθνική. «Ναι, αλλά είσαι η μόνη που εγκρίνει την καριέρα μου και δε θα μου κάνει κήρυγμα να τα παρατήσω αν κάτι πάει στραβά. Ουσιαστικά, είσαι καταδικασμένη να έχεις αυτόν τον ρόλο».

«Άρα, θα πρέπει να αφήσω τον άντρα μου και τα παιδιά μου, να πάρω το πρώτο αεροπλάνο και να έρθω να σε νταντέψω στο νοσοκομείο;»

Αυτό με γυρίζει πίσω. Κάθε φορά που χτυπούσα ως έφηβος ή νεαρός ενήλικας, η Βάιολετ ήταν αυτή που με φρόντιζε. «Είσαι πολύ καλή σ' αυτό, αλλά έχεις δίκιο. Νομίζω ότι ο Κολ θα με σκοτώσει αν σε πάρω μακριά του».

Της κάνω πλάκα. Συμπαθώ πολύ τον άντρα της, κι αυτό λέει πολλά γιατί ποτέ δεν πίστευα ότι θα γνώριζε κάποιον αρκετά καλό για κείνη. Όμως ο Κολ είναι. Επίσης, είναι πρώην στρατιωτικός και κάπως τρομακτικός. Δε θα ήθελα να τον εκνευρίσω σε καμία περίπτωση.

Η αδερφή μου χασκογελάει τώρα. Είναι ακόμα ξετρελαμένη μαζί του και δε θα μπορούσα να χαίρομαι περισσότερο για εκείνη. «Τίποτα δε θα πάθαινε. Μπορώ να σ' τον στείλω αν χρειάζεσαι σωματοφύλακα».

«Και να αφήσει τα κορίτσια του; Δε θα το έκανε ποτέ».

Δε γελάει τώρα. Αντ' αυτού, βγάζει ένα απαλό μουγκρητό. «Το ξέρεις ότι είμαι εδώ αν με χρειαστείς, σωστά; Ξέρω ότι οι άλλοι δεν καταλαβαίνουν, αλλά εγώ καταλαβαίνω. Μπορώ να είμαι δίπλα σου αν το χρειαστείς».

Έτσι είναι η αδερφούλα μου. Με καταλαβαίνει. Είναι και η ίδια λίγο παρατόλμη. Δεν καταδικάζει την καριέρα μου όπως η υπόλοιπη οικογένειά μας. Τώρα όμως έχει τη δική της ζωή. Δεν έχω ανάγκη να με κανακεύει. Έχει τα δικά της παιδιά να κανακέψει.

«Καλά είμαι, Βι. Να 'ρθεις να μας δεις με όλη την οικογένεια σύντομα, εντάξει; Αλλιώς, μόλις τελειώσει η σεζόν, θα σου κουβαληθώ εγώ. Θα παραβγούμε με ένα ακριβό άλογο κούρσας. Θα σε σκίσω». Προσπαθώ ν' αστειευτώ, αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι ακούγομαι πειστικός.

«Ναι», απαντάει. Και θα ορκιζόμουν ότι μπορώ να τη δω να δαγκώνει τα χείλη της όπως συνηθίζει όταν είναι έτοιμη να πει κάτι, αλλά δεν το κάνει. «Μάλλον θα σε αφήσω να νικήσεις επειδή σε λυπάμαι πολύ».

«Και πάλι. Η νίκη είναι νίκη», λέω γελώντας για να ελαφρύνω την ατμόσφαιρα.

Κι εκείνη απαντάει απλώς λέγοντας: «Σ' αγαπάω, Ρετ. Να προσέχεις. Το κυριότερο, όμως, να είσαι ο εαυτός σου. Είσαι αξιολάτρευτος όταν μένεις πιστός σ' αυτό που είσαι».

Πάντα μου το θυμίζει αυτό. Είμαι ο Ρετ Ίτον, ένα αγόρι από μια μικρή πόλη. Όχι ο Ρετ Ίτον, ο αλαζόνας, εξαιρετικός αναβάτης του ροντέο.

Συνήθως ξεφυσάω με αγανάκτηση, αλλά βαθιά μέσα μου ξέρω ότι είναι καλή συμβουλή. Ο ένας είναι ο πραγματικός μου εαυτός, ο άλλος είναι μόνο για μόστρα. Το πρόβλημα είναι ότι δεν είναι πλέον πολλοί αυτοί που ξέρουν τον πραγματικό μου εαυτό.

«Κι εγώ σ' αγαπάω, αδερφούλα», λέω πριν το κλείσω και καθώ στις σκέψεις μου καθώς διασχίζω τον αυτοκινητόδρομο προς την πόλη.

Όταν σταματάω στο Χάμιλτον Ελίτ και πετυχαίνω στο φτερό μια απρόσμενη θέση να παρκάρω, συνειδητοποιώ ότι είχα χαθεί τόσο στις σκέψεις μου που σχεδόν δε θυμάμαι τη διαδρομή. Ακουμπάω το κεφάλι μου πίσω στο κάθισμα. Ξανά. Και παίρνω μια βαθιά ανάσα. Δεν μπορώ να ξέρω με σιγουριά πόσο έχω μπλέξει, αλλά, αν κρίνω από το πόσο με κατσάδιασε εκείνη η γυναίκα δημοσίως στο αεροπλάνο, θα τολμήσω να πω ότι έχω μπλέξει αρκετά άσχημα.

Ξέρω τους ανθρώπους της περιοχής. Είναι δουλευταράδες. Είναι υπερήφανοι. Και είναι εύθικτοι επειδή πιστεύουν ότι όσοι προέρχονται από άλλα κοινωνικά στρώματα δεν καταλαβαίνουν τους αγώνες τους. Και ίσως έχουν δίκιο. Ίσως ο μέσος Καναδός να μην καταλαβαίνει πραγματικά πόση εξοντωτική δουλειά χρειάζεται η αγροτιά. Το να γεμίσεις τα ράφια των μανάβικων. Αλλά εγώ; Εγώ το καταλαβαίνω. Απλώς, σιχαίνομαι το γάλα. Όλο αυτό είναι τόσο αλλόκοτο που καταντάει σχεδόν αστείο.

Μπαίνω στο χλιδάτο κτίριο. Όλα αστράφτουν, το πάτωμα· τα παράθυρα· οι πόρτες του ασανσέρ από ανοιξείδωτο ασάλλι. Με κάνουν να θέλω να τα γεμίσω όλα δαχτυλιές μόνο και μόνο για να τα χαλάσω.

Ο φύλακας ασφαλείας μού γνέφει καθώς περνάω από μπροστά του και μπαίνω στο ασανσέρ μαζί με έναν σωρό καλοντυμένους ανθρώπους. Σφίγγω τα χείλη μου για να πνίξω ένα αυτάρεσκο χαμόγελο όταν μια γυναίκα με κοιτάζει σχεδόν μην μπορώντας να κρύψει την αποδοκιμασία της.

Ξεφτισμένες καουμπόικες μπότες· δε θα ξαφνιαζόμουν αν υπήρχε ακόμα κοπριά στη σόλα. Άνετο πολυφορεμένο τζιν, συνδυασμένο με ένα καφέ σακάκι από δέρμα προβάτου. Τα μαλλιά μου είναι μακριά, ακριβώς όπως μ' αρέσουν. Άγρια και ατίθασα. Ακριβώς όπως κι εγώ. Μα όχι όπως θα άρεσαν σ' αυτήν τη γυναίκα. Για την ακρίβεια, η απέχθεια στο πρόσωπό της φωνάζει από μίλια μακριά.

Έτσι, της γνέφω και της λέω ένα υπερβολικό, «Γεια χαρά, κυρία μου!» Τα παιδιά της Αλμπέρτα δεν έχουν ένρινη προφορά, αλλά, όταν περνάς τη ζωή σου σε ροντέο με τύπους που έχουν, είναι πολύ εύκολο να τη μιμηθείς. Μακάρι να είχα κι ένα καουμπόικο καπέλο για να ολοκληρώσω την εικόνα. Η γυναίκα με κοιτάζει αποδοκιμαστικά και μετά πατάει ένα κουμπί που γράφει *κλείσιμο θύρας*. Αμέσως μόλις οι πόρτες ανοίγουν, βγαίνει τρέχοντας χωρίς να ρίξει δεύτερη ματιά πίσω της.

Γελάω ακόμα όταν φτάνω στον όροφο όπου στεγάζεται το Χάμιλτον Ελίτ, κι αν κρίνω από το πώς φωτίζεται το βλέμμα της ρεσεψιονίστ όταν μπαίνω μέσα, δεν έχει για μένα την ίδια άποψη με τη γυναίκα στο ασανσέρ. Για να είμαι ειλικρινής, αυτό ισχύει για τις περισσότερες γυναίκες. Φανατικές θαυμάστριες του ροντέο, κορίτσια της πόλης, κορίτσια της επαρχίας. Πάντα έδινα σ' όλες ίσες ευκαιρίες, και πραγματικά λατρεύω τις γυναίκες. Όχι τόσο τις σχέσεις.

Βόλτα στην άγρια πλευρά με αποκάλεσε πρόσφατα μια γυναίκα αφού περάσαμε μια ολόκληρη μέρα κλεισμένοι σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου να γιορτάζουμε τη νίκη μου με έναν τρόπο που ήταν απολαυστικός εκείνη τη στιγμή, αλλά στο τέλος με άφησε με ένα αίσθημα κενού.

«Ρετ!» Η φωνή του Κιπ αντηχεί στο φουαγιέ πριν καν προλάβω να πιάσω κουβέντα στην κοπέλα στην υποδοχή. Μεγάλη χαλάστρα. «Σ' ευχαριστώ που ήρθες κατευθείαν εδώ». Με πλησιάζει με μεγάλες δρασκελιές, απλώνει το χέρι του προς το μέρος μου και σφίγγει το δικό μου τόσο δυνατά που σχεδόν με πονάει. Με αυτήν τη χειραψία εκτονώνει λίγο από τον θυμό του απέναντί μου για τους μπελάδες στους οποίους έχω εκθέσει τον εαυτό μου. Το ψεύτικο ισχνό χαμόγελό του το αποδεικνύει. Ο ιδιοκτήτης του γραφείου δε συνηθίζει να υποδέχεται τους πελάτες του στη ρεσεψιόν, γεγονός που σημαίνει ότι σίγουρα την έχω πατήσει άσχημα.

«Φυσικά, Κιπ. Σου δίνω τόσα λεφτά για να μου λες τι να κάνω, σωστά;»

Γελάμε και οι δύο, αλλά ταυτόχρονα ξέρουμε και οι δύο ότι μόλις του θύμισα ότι εγώ είμαι αυτός που τον πληρώνει. Όχι το αντίθετο.

Με χτυπάει στην πλάτη και κοντεύω να καταπιώ τη γλώσσα μου. Είναι μεγαλόσωμος άντρας. «Ακολούθησέ με. Ας τα πούμε στην αίθουσα συσκέψεων. Συγχαρητήρια για τη νίκη σου το Σαββατοκύριακο. Έχεις ρέντα φέτος».

Δε θα έπρεπε στην ηλικία μου να κερδίζω τόσους αγώνες όσους κέρδισα φέτος. Η καριέρα μου θα έπρεπε να έχει πάρει την καπιούσα, αλλά αυτήν την περίοδο η τύχη είναι με το μέρος μου. Και το Τρεις-Φορές-Παγκόσμιος-Πρωταθλητής ακούγεται πολύ καλύτερο από το Δυο-Φορές-Παγκόσμιος-Πρωταθλητής. Και τρεις χρυσές αγκράφες στο ράφι μου θα φαίνονται πολύ καλύτερες από δύο.

«Μερικές φορές η τύχη σε ευνοεί». Του χαμογελάω πλατιά ενώ με οδηγεί σε ένα δωμάτιο με ένα μακρύ τραπέζι το οποίο περιβάλλουν κοινές μαύρες καρέκλες γραφείου, σε μια από τις οποίες κάθεται ένας κοινός στην όψη άντρας. Καστανά κοντοκουρεμένα μαλλιά. Καστανά μάτια. Γκριζο κοστούμι. Βαριεστημένη έκφραση. Προσεγμένα νύχια. Απαλά χέρια. Άντρας της πόλης.

Δίπλα του βρίσκεται μια γυναίκα που είναι κάθε άλλο παρά κοινή. Σκούρα καστανά μαλλιά που αστράφτουν, σχεδόν στο χρώμα του μαονιού, όταν ο ήλιος πέφτει στο σημείο όπου τα έχει πιάσει σε έναν σφιχτό κότσο στην κορυφή του κεφαλιού της. Τα γυαλιά με τον μαύρο σκελετό είναι κάπως πολύ έντονα για το ντελικάτο κουκλίστικο πρόσωπό της, αλλά τα πλούσια και σαρκώδη χείλη της είναι βαμμένα σε μια ξεστή ροζ απόχρωση που τα ισορροπεί.

Το βουάρ πουκάμισο που φοράει είναι κουμπωμένο μέχρι πάνω και το δαντελένιο τελειώμά του αγκαλιάζει σφιχτά τον λαιμό της. Κάποιο ίχνος σύσπασης στα χείλια της αποκαλύπτει ένα ελαφρύ σάστισμα, αλλά τα χέρια της είναι σταυρωμένα προστατευτικά στο στήθος και τα αστραφτερά σοκολατένια μάτια της δεν προδίδουν τίποτα όπως με ζυγίζει με το βλέμμα της πάνω από τα γυαλιά της.

Ξέρω ότι δεν πρέπει να κρίνουμε ένα βιβλίο από το εξώφυλλο. Αλλά η λέξη *σφιγμένη* περνάει από το μυαλό μου όσο τη ζυγίζω κι εγώ.

«Κάθισε, Ρετ». Ο Κιπ τραβάει μια καρέκλα απέναντι ακρι-

βώς από τη γυναίκα και γλιστράει απαλά δίπλα μου πριν στηρίξει το πιγούνι του στα δάχτυλά του.

Σωριάζομαι στην καρέκλα και τη σπρώχνω μακριά από το τραπέζι, ακουμπώντας το πόδι μου πάνω στο γόνατό μου. «Εντάξει. Κατσάδιασέ με για να πάω σπίτι μου, Κιπ. Είμαι κουρασμένος».

Ο ατζέντης μου ανασηκώνει το φρούδι και με κοιτάζει προσεκτικά. «Δε χρειάζεται να σε κατσαδιάσω. Έχασες και επίσημα τη χορηγία της Dairy King και νομίζω πως αυτό αρκεί».

Γέρνω προς τα πίσω και ο λαιμός μου κοκκινίζει. Νιώθω ακριβώς όπως όταν έμπαινα σε μελάδες μικρός. Όταν αργούσα να γυρίσω. Όταν πηδούσα από τη γέφυρα με τα μεγάλα παιδιά παρόλο που δεν έπρεπε. Όταν έμπαινα κρυφά στη φάρμα των Τζάνσεν. Πάντα έκανα κάτι. Ποτέ δε γινόταν να μην έχω μελάδες. Έτσι είναι η ζωή μου. «Πλάκα μου κάνεις».

«Δε θα έκανα πλάκα μ' αυτό, Ρετ». Σφίγγει τα χείλη του σχηματίζοντας μια ευθεία και ανασηκώνει τους ώμους του. Η έκφρασή του λέει: *Δεν έχω θυμώσει, έχω απογοητευτεί*. Και το σιχαίνομαι αυτό, γιατί κατά βάθος δε μ' αρέσει να απογοητεύω τους άλλους. Όταν θυμώνουν, αυτό σημαίνει ότι νοιάζονται για σένα. Θέλουν κάτι καλύτερο για σένα. Ξέρουν ότι μπορείς να τα πας καλύτερα. Όταν είναι απαθείς, κατ' αυτόν τον τρόπο, είναι σχεδόν σαν να περιμένουν να τα κάνεις μαντάρα.

Γι' αυτό έλεγα πάντα ότι δε με νοιάζει τι πιστεύουν οι άλλοι για μένα. Με αυτήν την προϋπόθεση, δεν έχουν τη δύναμη να με κάνουν να νιώσω έτσι – προφανώς, και δεν πιάνει πάντα αυτή η ιδέα.

Στριφογυρίζω στη θέση μου και το βλέμμα μου πηγαиноεργεται στους άλλους δύο ανθρώπους στην αίθουσα. Ο άντρας έχει την πρόνοια να χαμηλώσει το βλέμμα στα χαρτιά μπροστά του. Αλλά η γυναίκα συναντά το βλέμμα μου. Με την ίδια αποφασιστική έκφραση. Και με κάποιον τρόπο ξέρω ότι με

κατακρίνει. Φέρνω το χέρι μου μπροστά στο στόμα μου και ξεροβήχω. «Πώς θα τους πάρουμε πίσω;»

Ο Κιπ κάθεται πίσω με έναν βαθύ αναστεναγμό ενώ τα δάχτυλά του χτυπάνε ρυθμικά τα μπράτσα της καρέκλας του. «Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορούμε. Μάλιστα, νομίζω ότι πρέπει να επικεντρωθούμε στο να περιορίσουμε τη ζημιά. Ελπίζοντας να μη φύγουν κι άλλοι χορηγοί. Η Wrangler. Η Ariat. Είναι εταιρείες που ξέρουν την πελατεία τους. Και η πελατεία τους είναι οι άνθρωποι που εκνεύρισες. Για να μην αναφέρω ότι το να χτυπάς κάποιον μπροστά στην κάμερα είναι επιάλλητη για τις δημόσιες σχέσεις».

Το βλέμμα μου πέφτει στο ταβάνι καθώς γέρνω το κεφάλι μου πίσω και καταπίνω τόσο δυνατά που ακούγεται. «Ποιος να το 'λεγε ότι το να μη σου αρέσει το γάλα ήταν έγκλημα; Κι αυτός ο τύπος το άξιζε να του σιάξω το σαγόνι».

Η γυναίκα απέναντί μου ξεφυσάει χλευαστικά και το βλέμμα μου πέφτει πάνω στο δικό της. Για άλλη μια φορά, δεν τραβιέται. Τι στον διάολο κοιτάει; Απλώς χαμογελάει αντάρσεκα. Λες και το γεγονός ότι έχασα μια χορηγία πολλών εκατομμυρίων τής φαίνεται αστείο. Έχω κουραστεί. Πονάω παντού. Η υπομονή μου έχει εξανεμιστεί για τα καλά. Αλλά είμαι κύριος, οπότε περνάω τη γλώσσα μου μπροστά από τα δόντια μου και στρέφω την προσοχή μου πάλι στον Κιπ.

«Αν η κάμερα δεν τραβούσε, δε θα υπήρχε πρόβλημα. Αλλά κοίτα μη σ' ακούσει κανένας να μιλάς έτσι για τ' ότι τον χτύπησες. Μου βγήκε ο πάτος να πείσω τον καριόλη να μην υποβάλει μήνυση».

Τον κοιτάζω αποδοκιμαστικά. Είμαι σίγουρος ότι το μου βγήκε ο πάτος είναι κωδική φράση για το ξόδεψα πολλά από τα λεφτά που έβγαλα με κόπο για να του κλείσω το στόμα. «Γιατί τραβούσε η κάμερα; Επίτηδες το έκανε;»

Ο πιο μεγάλος σε ηλικία άντρας αναστενάζει και κουνάει το κεφάλι του. «Δεν έχει σημασία, σωστά; Η ζημιά έγινε».

«Γαμώτο». Βγάζω μια κοφτή ανάσα και αφήνω τα μάτια μου να κλείσουν για μια στιγμή καθώς περιστρέφω τους ώμους μου, προσπαθώντας να αξιολογήσω πόσο πονάει ο δεξίος. Ο τρόπος που προσγειώθηκα στον τελευταίο αγώνα δεν ήταν ιδανικός. Ξεκαβαλίκεψα σαν αρχάριος.

«Κάτι έχω σκεφτεί».

Κοιτάζω τον Κιπ με μισόκλειστα μάτια. «Ήδη δε μ' αρέσει».

Γελάει. Και χαμογελάει. Γιατί ο αναθεματισμένος ξέρει ότι με κρατάει στο χέρι. Ξέρουμε και οι δύο ότι οι μέρες μου είναι μετρημένες και έκανα το λάθος να του πω ότι η οικογένειά μου χρειάζεται κι άλλα χρήματα για να κρατήσει μακροπρόθεσμα το ράντσο. Θα πάρω ό,τι χρειάζομαι για να ζήσω άνετα κάπου στη γη μας και μετά θα δουλέψω με τον μεγαλύτερο αδερφό μου, τον Κέιντ, για να κρατήσουμε ανοιχτό το ράντσο, Το Πηγάδι των Ευχών. Αυτό κάνεις για την οικογένειά σου. Ό,τι χρειαστεί.

«Δεν πειράζει. Ξέρουμε και οι δύο ότι και πάλι θα το κάνεις κι εσύ μη σ' αρέσει».

Τον κοιτάζω. Τι μαλάκας.

Κάνει μια χειρονομία πάνω από το τραπέζι. «Αυτή είναι η Σάμερ. Είναι καινούργια στην ομάδα. Είναι ασκούμενη εδώ αρκετά χρόνια. Επίσης, είναι η καινούργια σου σκιά».

Τα φρύδια μου ζαρώνουν μαζί κι η μύτη μου. Γιατί αυτό το σχέδιο ήδη μου βρομάει. «Για εξήγησέ μου».

«Για τους επόμενους δύο μήνες, μέχρι το τέλος του Παγκόσμιου Πρωταθλήματος στο Λας Βέγκας, θα δουλεύει ως βοηθός σου. Θα 'ναι υπεύθυνη Τύπου. Καταλαβαίνει την κοινή γνώμη και θα σε βοηθήσει να φτιάξεις την εικόνα σου. Οι δυο σας θα το συζητήσετε και θα σκεφτείτε κάποιο σχέδιο. Και μετά θα με συμβουλευτεί για να μη σε στραγγάλισω που είσαι τόσο μεγάλος μαλάκας. Είμαι σίγουρος ότι θα είναι πρόθυμη να σε βοηθήσει με κάθε άλλη διοικητική δουλειά που μπορεί να χρειαστείς. Αλλά, κατά κύριο λόγο, θα είναι εκεί για να σε παρακολουθεί και να σε κρατάει μακριά από μεπελάδες».

Ρίχνω μια ματιά στη γυναίκα και κείνη γνέφει. Δε φαίνεται να ενοχλείται καθόλου από αυτήν την πρόταση. «Τώρα είμαι σίγουρος ότι κάνεις πλάκα. Γιατί δεν υπάρχει περίπτωση να αναθέτεις έναν άντρα της ηλικίας μου σε μια ωραιοποιημένη εκδοχή νταντάς. Είναι προσβλητικό, Κιπ».

Θέλω να ξεσπάσει σε γέλια και να μου πει ότι το σκέφτηκε για να μου κάνει πλάκα. Μα δεν το κάνει. Μένει να με κοιτάζει, όπως κι η γυναίκα, δίνοντάς μου χρόνο να αντιληφθώ τι έχει ήδη αποφασίσει για μένα.

«Κόφ' το δούλεμα», λέω γελώντας δύσπιστα κι ανακάθομαι ψάχνοντας με το βλέμμα μου κάποια ένδειξη στον χώρο ότι όντως πρόκειται για ένα πετυχημένο ξεκαρδιστικό αστείο. Είναι κάτι που σίγουρα θα μου έστηναν τα αδέρφια μου.

Έρχομαι ωστόσο αντιμέτωπος με ακόμα μεγαλύτερη σιωπή. Δεν είναι άσκηση ετοιμότητας, δεν είναι αστείο. Είναι εφιάλτης.

«Όχι, ευχαριστώ. Θα πάρω τον τύπο». Δείχνω τον άλλον άντρα. Αυτόν που δεν αντέχει ούτε καν να με κοιτάξει στα μάτια. Θα είναι ιδανικός για να προσποιηθώ ότι δεν υπάρχει. Όχι σαν τη σφιγμένη σπαστικιά που με κοιτάζει σαν να 'μαι κάνας χαζός μπουρτζόβλαχος.

Ο Κιπ ενώνει πάλι τα δάχτυλά του και σταυρώνει τα πόδια του. «Όχι».

«Όχι;» λέω μην μπορώντας να το πιστέψω. «Εγώ σε πληρώνω, δε συμβαίνει το ανάποδο».

«Τότε, βρες κάποιον άλλον που θα διορθώσει αυτό το μπάχαλο καλύτερα από μένα. Το μόνο που διακυβεύεται είναι το μέλλον της οικογενειακής σας φάρμας».

Κοκκίνισμα απλώνεται στα μάγουλά μου που δεν κρύβεται από τα γένια μου. Και για πρώτη φορά μένω άναυδος. Τελείως άναυδος. Το σαγόνι μου πετάγεται από την ένταση με την οποία σφίγγω τα δόντια μου. Το γάλα. Με έχει ισοπεδώσει το αναθεματισμένο το γάλα.

Ένα κενό φύλλο χαρτί γλιστράει μπροστά μου από την απέναντι πλευρά του τραπεζιού. Το χτυπάνε δύο φορές νύχια βαμμένα στο χρώμα του δέρματος. *Σεμινότυφη*. «Γράψε τη διεύθυνσή σου, παρακαλώ».

«Τη διεύθυνσή μου;» Ανασηκώνω το βλέμμα μου για να συναντήσω το δικό της.

«Ναι. Το μέρος όπου μένεις». Θα ορkiζόμουν ότι είναι έτοιμη να βάλει τα γέλια. Μεγάλη αγένεια.

Το κεφάλι μου γυρίζει προς τον Κιπ. «Γιατί να δώσω τη διεύθυνσή μου σ' αυτό το κορίτσι, είπαμε;»

Αυτός χαμογελάει και σκύβει μπροστά για να με χτυπήσει στον ώμο. «Δεν είσαι ο Πίτερ Παν, Ρετ. Δε θα χάσεις τη σκιά σου. Όχι για τους επόμενους δύο μήνες».

Το μυαλό μου γυρίζει ασταμάτητα. Δεν μπορεί να εννοεί...

«Θα πηγαίνει όπου πηγαίνεις».

Ο Κιπ μού χαμογελάει σατανικά, όχι όπως μου χαμογέλασε όταν μπήκα στην αίθουσα. Όχι, αυτήν τη φορά κρύβει μια προειδοποίηση. «Και, Ίπον, αυτό το κορίτσι είναι η κόρη μου. Η πριγκίπισσά μου. Οπότε, πρόσεχε τους τρόπους σου, κράτα κοντά τα χέρια σου και μείνε μακριά από μελάδες, εντάξει; Συνεννοηθήκαμε;»

Η εριστική πριγκίπισσα θα μένει στο ράντσο μαζί μου; Θεέ μου, είναι πολύ χειρότερο απ' ό,τι φανταζόμουν. Το Σαββατοκύριακό μου πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο ύστερα από κείνο το αναθεματισμένο βίντεο και, όταν ορμάω σαν σίφουνας έξω από το αστραφτερό γραφείο, δε γίνεται καθόλου καλύτερο, γιατί ξέχασα να πληρώσω το παρκόμετρο για την υπέροχη θέση πάρκινγκ που είχα βρει.

Οι κανόνες ήταν απλοί.

**Να κρατήσω τα χέρια μου μακριά από την κόρη του
και να μην μπλέξω.**

Όμως τώρα έχω κολλήσει μαζί της.

Υπάρχει μόνο ένα κρεβάτι.

Κι εντάξει, οι κανόνες φτιάχτηκαν για να σπάνε.

Ο Ρετ Ίτον είναι το πρόσωπο του επαγγελματικού ροντέο.
Το παιδί-θαύμα. Ή τουλάχιστον ήταν, ώσπου έριξε μπουινιά
σε έναν δημοσιογράφο μπροστά σε ανοιχτή κάμερα και πλέον
οι χορηγίες του κρέμονται από μία κλωστή.

Τώρα ο ατζέντης του λέει ότι θα πρέπει να φτιάξει την εικόνα του,
οπότε αναθέτει στην κόρη του, Σάμερ Χάμιλτον,
την πλήρη επίβλεψη του Ρετ για το υπόλοιπο της σεζόν.

Όμως ο Ρετ δε χρειάζεται νταντά, ειδικά μία με στενό τζιν,
σέξι χαμόγελο κι ένα στόμα που δεν μπορεί να ελέγξει.

Ένα στόμα που δεν μπορεί να σταματήσει να το σκέφτεται.

Η Σάμερ λέει ότι υπάρχουν όρια που δεν πρέπει να ξεπεράσουν.
Η καρδιά της δεν μπορεί να δεχτεί άλλο πλήγμα.
Το ίδιο και η φήμη του Ρετ.

Αλλά ο Ρετ δεν έχει μάθει να υπακούει σε κανόνες.

**Το πρώτο βιβλίο της σειράς μπεστ σέλερ Chestnut
Springs, όπου πρωταγωνιστούν οι άνδρες της οικογένειας Ίτον
και οι γυναίκες που θα κλέψουν τις καρδιές τους.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5668-3

9 786180 156683

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 29629